

Arrest

nr. 127 328 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 december 2013 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 februari 2014.

1.3. Op 2 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.A.K. (...), bent een 67-jarige Afghaan die afkomstig is van de stad Kabul in de gelijknamige provincie. U woonde er samen met uw dochter, uw zoon en uw vrouw. Drie jaar geleden vertrok deze dochter naar New York om er te trouwen met een andere Afghaan. In Afghanistan werkte u een tijdje als directeur bij een vakbond. Nadien had u verschillende jobs bij de overheid en na de komst van de mujaheddin hield u een winkel open in Kabul. Na de komst van de mujaheddin zette u ook uw lidmaatschap bij de Democratische Partij stop.

Een jaar voordat uw dochter vertrok naar New York vroeg uw neef S. (...) (zoon van uw oom langs vaderskant) haar hand. Daar wilde zij echter niet op ingaan. Van toen af zijn uw problemen met S. (...) begonnen, zo verklaart u.

Op een dag kwam uw zoon O. (...) naar huis met een bijbel. S. (...) kwam enkele dagen later naar uw huis en zag dit boek liggen. Meteen dacht S. (...) dat u zich bekeerd had tot het Christendom. U trachtte de situatie uit te leggen, maar u kon S. (...) niet op andere ideeën brengen. Gezien u vreesde dat O. (...) hierdoor problemen zou krijgen, besloot u om samen met uw vrouw en zoon bij de neef van uw vrouw te gaan wonen in de wijk Mikrorayan. U bleef daar zo'n vier à vijf dagen totdat uw vrouw en zoon op 4 of 5 aqrab 1392 (26 oktober 2013 in de Gregoriaanse kalender) uiteindelijk vertrokken naar uw neef in Peshawar. Er werd afgesproken dat de neef van uw vrouw hen zou helpen te vluchten uit Afghanistan. Sindsdien weet u echter niet meer waar ze zijn.

U verbleef vervolgens ongeveer anderhalve maand in Nejrab. Tijdens een van uw ritten tussen Kabul en Nejrab nam u enkele personen en hun bagage mee. Onderweg werden jullie gestopt door de politie. Na controle bleken uw passagiers in het bezit van verboden materiaal. U werd samen met hen opgepakt en overgebracht naar de gevangenis. Na een dag zou u via omkoping zijn kunnen ontsnappen.

Uzelf heeft Afghanistan verlaten op 17 qaus 1392 (8 december 2013) en op 30 december 2013 bent u in België aangekomen. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Afghaanse autoriteiten en uw neef S. (...) die aanhanger was van Shorai Nazar.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw diploma en uw taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het van belang om de problemen aan te halen die u ondervond vanwege S. (...). U stelt dat hij lid is van Shorai Nazar en dat zijn lidmaatschap minstens begon vanaf 1358 (1980 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS, p. 10). Gevraagd naar zijn functie binnen de partij, geeft u aan dit niet precies te weten (CGVS, p. 10). Ook de naam van zijn commandant kent u niet (CGVS, p. 10). Over incidenten waarin S. (...) betrokken was of gevechten waaraan hij heeft deelgenomen (naast een incident in 1980 waarin de kleinzoon van uw tante werd meegenomen) kan u niet verder uitweiden omdat u geen contact had met mekaar. Gevraagd of S. (...) reeds veel mensen vermoord heeft, zegt u dat niet te weten. Ook zou u zich hierover bij niemand geïnformeerd hebben omdat u niet wist aan wie u dit kon vragen (CGVS, p. 11). Het is vreemd dat u over al deze zaken zo goed als niets weet aan te brengen en u zich hierover bij niemand informeerde, ondanks het feit dat het bekend was in uw regio dat hij bij Shorai Nazar vocht (CGVS, p. 11). Dat u over de achtergrond van uw neef doorheen de jaren amper iets bent te weten gekomen en evenmin bij iemand van uw familie of in de regio navraag deed over de persoon van S. (...) om u een beeld te kunnen vormen van diens achtergrond, is weinig aannemelijk. Ook in het laatste contact dat u had met uw broer in Kabul is S. (...) kennelijk niet ter sprake gekomen (CGVS, p. 8). Dit is uiterst bevreemdend, gezien er redelijkerwijs mag verwacht worden dat u zich zou interesseren in de mogelijke gevolgen van uw vlucht vanwege S. (...) voor uw verwanten. Bovendien stelt u dat hij de laatste jaren werkte als taxichauffeur omdat hij niet meer gewapend was, gezien hij zijn wapens afgaf (CGVS, p. 10), hetgeen onrechtstreeks aangeeft dat de man niet meer actief is in zijn partij. In dezelfde context is het ook opmerkelijk dat u eerst stelt dat u er

zeker van bent dat S. (...) niet alleen over u verteld heeft aan Shorai Nazar, maar ook aan andere partijen zoals die van Gulbuddin, de taliban,... Wanneer u echter gevraagd wordt waarom u dit denkt, stelt u dat u dit 'vermoedt'. Gevraagd naar contacten die hij dan had met de taliban, stelt u dat u niet weet of hij er banden mee heeft, maar dat u dit zei omdat er ook mensen van de taliban en Hekmatyar in de dorpen kwamen (CGVS, p. 7). Het is vreemd dat u geen duidelijk beeld heeft op de connecties van de man die u vreest, terwijl deze connecties voor u net mogelijkwerwijs problematisch konden zijn. Dat u dermate weinig concrete gegevens weet te verschaffen over de persoon die uw neef zou zijn en via zijn connecties en achtergrond een belangrijke factor van vervolging kan zijn, is zeer opmerkelijk en draagt niet bij tot uw geloofwaardigheid.

Gevraagd naar de locatie waar S. (...) op heden is, verklaart u dat hij 'misschien' in Kabul is (CGVS, p. 11). Het is eigenaardig dat u blijkbaar niet weet waar S. (...) op dit moment is, gezien hij het onderwerp was van uw vrees in Afghanistan. Dat u de neef van uw vrouw in Mikrorayan dan destijds wel heeft geïnformeerd over uw problemen met S. (...), maar dat u blijkbaar met hem geen contact meer heeft gehad (CGVS, p. 11), is eigenaardig. Contact opnemen was namelijk mogelijk gezien de neef van uw vrouw een vaste lijn had en u een gsm had (CGVS, p. 9). Immers, er kan verwacht worden dat u toch minimaal navraag zou doen naar de verdere acties van de persoon van wie u vluchtte. Dat u zelfs niet weet of S. (...) nog in Kabul is op dat moment, en ook bitter weinig weet over zaken waartoe hij in staat is, roept verdere twijfels op bij uw asielrelaas.

Uit voorgaande elementen concludeert het CGVS dat het weinig waarschijnlijk is dat u effectief problemen heeft ervaren met een zekere S. (...). Indien dit toch het geval was geweest, quod non, kunnen nog volgende bemerkingen gemaakt worden rond de aanwezigheid van de bijbel in uw huis, waardoor u persoonlijke problemen kreeg met S. (...).

U stelt dat u problemen kreeg met de man nadat uw zoon op een dag naar huis kwam met een bijbel omdat hij wist dat u ook graag zaken weet over andere religies (CGVS, p. 18). De bijbel lag daar gedurende vijf à zes dagen (CGVS, p. 18), toen S. (...) naar uw huis kwam terwijl hij niet was uitgenodigd (CGVS, p. 19). Het CGVS acht het evenwel bijzonder bevreemdend dat u eerder in het gehoor aangaf dat u niet zo vaak contact had met S. (...) en dat hij enkel kwam op feestdagen (CGVS, p. 10), terwijl u later in het gehoor plots stelt dat hij op een vrijdag naar uw huis kwam terwijl u hem niet uitgenodigd had. Geconfronteerd met dit verschil van verklaringen, zegt u dat hij die dag toch kwam omdat hij iets nodig had, wat nu eenmaal wel eens voorvalt bij families in Afghanistan (CGVS, p. 19). Het is echter bevreemdend dat u eerst zegt dat u niet veel contact had met hem (CGVS, p. 10), terwijl u hem later voorstelt als iemand die als familielid wel eens binnensprong als hij iets nodig had. Het CGVS heeft hier bedenkingen bij, gezien u eerder in het gehoor aangeeft dat u geen contact had met hem aangezien u en S. (...) tegen mekaar gekant waren (CGVS, p. 11). Dat hij dan uitgerekend naar uw huis zou komen om iets te lenen, is zeer onwaarschijnlijk, net als het feit dat hij dit net zou doen op die enkele dagen dat er toevallig een bijbel in uw woonkamer lag.

U stelt dat u in de problemen kwam omdat er een bijbel in uw huis lag. U stelt dat u zelf soenniet bent, maar benadrukt dat u "alles gelezen" heeft, "over christendom. Ik ben geen extreem moslim" (CGVS p.3). U zou het boek oppervlakkig hebben gelezen en uw zoon zou u over zaken in het boek verteld hebben. Dat deze bijbel omwille van uw interesse enkele dagen in uw huis lag, is evenwel weinig geloofwaardig. Gevraagd of u iets weet over de inhoud van de bijbel, stelt u dat het ging over het leven van Jezus, het Christendom en de dingen die men wel en niet mag doen op het gebied van menselijke daden (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de indeling van het boek zegt u dat u dit niet weet gezien u niet de tijd had om dit boek te bekijken omdat O. (...) het grotendeels in handen had. Volgens uw verklaringen heeft uw zoon u wel een aantal zaken verteld over dit boek, zoals dat er volgens het Christendom geen geweld hoeft te zijn omdat dit geloof vredevol is. Hij zei u dat mensen in dit geloof proberen overeen te komen met vijanden en als er oorlogen voorkomen, zullen mensen zich gewoon verdedigen. Gevraagd naar nog meer zaken die O. (...) u vertelde, stelt u dat u niet meer zaken weet (CGVS, p. 18). Gezien zowel O. (...) als u geïnteresseerd waren in dit boek, is het vreemd dat u toch slechts in staat bent om in zeer beperkte mate en bijzonder vaag en oppervlakkig de inhoud van het boek weer te geven. Het feit dat u wel weet dat het boek in het Farsi geschreven was en dat er in het begin informatie stond over het Christendom en over Jezus (CGVS, p. 18), veronderstelt dat u het boek minimaal heeft ingekeken. U verklaart verder dat O. (...) het boek het meeste van de tijd in handen had waardoor u zelf weinig weet over de bijbel, maar toch kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zaken uit het boek meer gedetailleerd zou besproken hebben dan enkel de vermelding te maken van de beoordeling die het Christendom maakt over geweld. Dat uw zoon vervolgens geen andere figuren

opnoemde naast de figuur van Jezus (CGVS, p. 18), is weinig aannemelijk gezien hij dit boek dagenlang inkeek en ook zeer geïnteresseerd was in de inhoud ervan.

Uit de samenloop van bovenstaande elementen kan opgemaakt worden dat u het weinig geloofwaardig maakt dat er ooit een bijbel in uw huis gelegen heeft waardoor S. (...) van oordeel was dat u zich tot het Christendom bekeerd had (CGVS, p. 6).

Verder, nadat S. (...) de bijbel in uw huis gevonden had, stelt u dat u vreesde voor represailles vanwege S. (...) ten opzichte van u en uw zoon. Om veiligheidsredenen zijn uw zoon en uw vrouw bijgevolg naar Peshawar te Pakistan gegaan, waar uw neef woonde (CGVS, p. 4). U besloot om in het district Nejrab te gaan wonen van de provincie Kapisa bij de neef van uw moeder (CGVS, p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u zelf niet meeging naar Peshawar met uw vrouw en zoon, vermeldt u dat de winkel en de auto nog dienden verkocht te worden (CGVS, p. 7). Ook geeft u aan dat u Pakistan niet graag heeft omdat dit land zich altijd wil bemoeien met Afghanistan (CGVS, p. 7). Het CGVS acht het echter weinig plausibel dat u omwille van deze weinig zwaarwichtige redenen besloot niet mee te gaan met uw gezin. Dat u dan wel zodanig bezorgd was om de veiligheid van uw zoon om hem samen met uw vrouw weg te sturen naar Peshawar, maar dat u hen in de gegeven context niet verder begeleidde en u zelf besloot om eerst nog uw auto en winkel te verkopen en nog enkele dagen in Kabul te blijven, is weinig aannemelijk. Indien financiële redenen hierin meespeelden, kon u immers logischerwijs terugvallen op uw vier broers in Kabul. Meer nog, het is opmerkelijk dat S. (...) u volgens uw verklaringen beschuldigde van bekering tot het Christendom (CGVS, p. 6), terwijl u er net voor opteert naar Nejrab te trekken, met name een gebied dat volgens onze informatie – die overigens ook bij het administratief dossier werd gevoegd - gekenmerkt wordt door een hogere aanwezigheid van de taliban.

U stelt verder dat u nog een maand contact had met uw zoon en vrouw, maar dat u nadien niets meer van hen vernomen heeft. Op dit ogenblik weet u dan ook niet waar ze zijn. Uw neef had echter gezegd dat hij hen zou helpen in hun reis naar een veilig land (CGVS, p. 6). Het is echter weinig geloofwaardig dat uw neef, die kennelijk zou instaan voor hun reis, u duidelijk niet informeerde over wat er met uw familie gebeurde en waar ze naartoe gezonden waren. Dit is weinig plausibel gezien het feit dat u aan uw neef de zorg over uw familieleden had uitbesteed. Dat hij u dan duidelijk niet op de hoogte houdt van de verblijfplaatsen van uw familieleden, is weinig geloofwaardig.

Dat u overigens, nadat u te weten bent gekomen dat uw familie verdwenen was, in België enkel via DVZ probeerde om hen terug te zoeken en op geen enkele andere manier heeft proberen te achterhalen waar uw zoon en vrouw zich bevinden (CGVS, p. 6), getuigt van weinig ondernemingszin om uw vermiste familie op te sporen. Meer nog, ook in het laatste gesprek dat u had met uw broer in Kabul, heeft u het enkel gehad over uw documenten en heeft u vermeld dat u hier veilig aangekomen was (CGVS, p. 6). Dat u in dit laatste gesprek geen navraag heeft gedaan naar de situatie van uw familieleden, en dat u ook geen contact meer heeft gehad met de neef van uw vrouw (CGVS, p. 11) bij wie u samen met uw vrouw en zoon woonde voor uw vertrek naar Nejrab, is dan ook erg opmerkelijk.

Als kanttekening bij het voorgaande, kan nog aangehaald worden dat het vreemd is dat u, gevraagd naar waar uw familie op dit moment woont de ene keer resoluut stelt dat uw vrouw en zoon in Pakistan zijn (CGVS, p. 4). Later in het interview komt u echter terug op deze woorden door te zeggen dat u niet weet waar ze zijn (CGVS, p. 6). Dit gegeven draagt verder bij tot de twijfels die het CGVS reeds had over uw verdwenen familieleden.

Vervolgens is het van belang in te gaan op de problemen die u had omwille van het feit dat u zich verplaatste naar het district Nejrab in de provincie Kapisa. Uit deze problemen heeft u vrees gekregen voor de autoriteiten van Afghanistan.

Vooreerst dient in dit verband te worden gesteld dat het feit dat u zich diende te hervestigen naar Nejrab op zich weinig geloofwaardig is. Deze gedwongen verhuis uit Kabul was immers volgens uw verklaringen te wijten aan de problemen met S. (...) die, zoals boven gesteld, ongeloofwaardig moeten worden bevonden.

Voorts stelt u dat u in de anderhalve maand dat u in Nejrab 'ondergedoken' leefde een aantal keer mensen op straat oppikte toen u op weg was naar hetzij de stad Kabul, hetzij het district Nejrab (CGVS, p. 13). Omwille van het feit dat de neef van uw moeder u zei dat dit uw gedachten kon verzetten, nam u inderdaad mensen mee langs de weg. Een andere reden waarom u dit deed, was dat

u hiermee ook geld kon verdienen omdat mensen voor hun bagage apart dienden te betalen (CGVS, p. 14). Het is echter zeer weinig geloofwaardig dat u op een moment dat uzelf vreesde voor uw leven en u uw vrouw en zoon uit angst voor hun leven reeds het land uitstuurde op een dergelijke openlijke en kwetsbare manier zou handelen. Dat u in dergelijke situatie zomaar toevallige passagiers zou vervoeren stemt niet overeen met uw voorgehouden vrees voor vervolging. Immers, u vermoedde dat S. (...) banden had met de taliban en ook met andere politieke partijen in de stad Kabul, zoals hierboven reeds werd aangehaald. Dat u dan mensen met uw wagen liet meerijden om uw gedachten te verzetten, klinkt dan ook weinig plausibel. Dat een slechte financiële situatie u hiertoe noopte, is eveneens niet plausibel gezien u eerder stelde dat u meer dan genoeg geld verdiende met de winkel die u openhield vlak voor uw vertrek (CGVS, p. 12).

U stelt verder dat u reeds voordat u de gewapende mannen meenam in uw wagen, op de hoogte was van het feit dat auto's gecontroleerd worden aan de checkpoint in Khoshi. U wist reeds dat de lading daarbij ook steeds gecontroleerd werd en dat de controles steeds op dergelijke wijze verliepen (CGVS, p. 16). Dat u dan toch twee mannen meeneemt zonder al te veel oog te hebben voor de exacte inhoud van de zakken, is vreemd. Dat u daarenboven ook niet weet wat er uiteindelijk door de politie gevonden werd in de zak met noten, mag verbazen gezien u stelt dat de items nadien in beslag genomen werden. U houdt het op 'iets wat waarschijnlijk verboden was, iets van wapens' (CGVS, p. 16). Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u dit toch enigszins zou kunnen zien, de politie u met de gevonden goederen zou confronteren of dat u toch tenminste zelf zou willen weten wat er gevonden werd in de zakken, waar u in casu blijkbaar geen stappen voor ondernam.

Voorts werd u volgens uw verklaringen gearresteerd omdat u ervan verdacht werd banden te hebben met de gewapende mannen (CGVS, p. 17). De andere passagiers werden vrijgelaten en konden op hun beurt de neef van uw moeder verwittigen (CGVS, p. 17). Het mag erg verbazen dat de politie u ervan verdacht banden te hebben met die gewapende mannen, terwijl de andere passagiers blijkbaar ongemoeid werden gelaten. Dat de Afghaanse politie enkel u zou arresteren omdat u de chauffeur was van de wagen waarmee de verboden zaken werden vervoerd terwijl de andere passagiers zomaar konden beschikken, is weinig aannemelijk. Bovendien kan u niet verklaren op welke manier deze mensen later de neef van uw moeder konden verwittigen. Immers, gevraagd of u deze mensen dan kende, antwoordde u dat dit niet het geval was, maar zegt u wel dat de neef van uw moeder bekend was in het dorp omdat hij ooit dorpshef was. Hoe het dan komt dat de passagiers wisten dat u familie was van dat dorpshef, kan u niet verklaren, wat vreemd is. Meer nog, op dat moment tijdens het gehoor begint u alweer te twijfelen of hij eigenlijk wel verwittigd werd via de passagiers (CGVS, p. 17). Het feit dat u niet kan verklaren hoe het komt dat deze onbekende passagiers wisten dat zij de neef van uw moeder dienden te verwittigen van uw arrestatie, is een bevreemdend gegeven en stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid.

Bovenstaande cumulatie van elementen leidt tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk wordt betwist. Ook uw diploma werpt geen ander licht op de appreciatie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is,

maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul (de stad waar u uw ganse leven woonde, waar uw familie woont, waar u tot vlak voor uw vertrek een goed draaiende winkel uitbaatte,...) te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker zijn middelen uiteen als volgt:

"1. Schending van artikel 1 van de Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980:

1.1. Algemeen

1.1. 1. Vrees omwille van politieke activiteiten:

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In asielzaken wordt elk risico op vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, hoe miniem ook, in overweging genomen.

Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, is verzoeker het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen en arrestatie.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot.

Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Mensen die gelinkt worden met het Christendom worden vervolgd door de Taliban.

Dit gegeven wordt niet betwist door het CGVS.

1.1.2. Voordeel van de twijfel:

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

"Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient.

Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag."

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

"Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak."

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

"De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt."

(paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

“Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.”

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Verwerende partij stelt dat in het asielrelaas van verzoeker een aantal zaken uiterst bevreemdend overkomen.

Niettemin baseert het CGVS zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van de vrees van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoeker.

Hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag dient er toch opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet beletten.

In onderhavig geval heeft het CGVS zich eerder toegespitst op voor het CGVS bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van verzoekers vrees niet aantasten.

Op dit punt verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 2 oktober 2008. In dit arrest kan men de volgende motivering en redenering lezen :

(...) “Le Conseil considère pour sa part devoir rappeler que sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève. Si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. » (...)

Vrij vertaald:

“De Raad is de mening toegedaan eraan te moeten herinneren dat, onder voorbehoud van de toepassing van een uitsluitinggrond, het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling tijdens het onderzoek van de asielaanvraag erop neerkomt te weten of de kandidaat-vluchteling al dan niet gegronde redenen heeft vervolgingen te vrezen omwille van motieven voorzien in het Verdrag van Geneve. De evaluatie van de geloofwaardigheid is enkel een nodige stap om op de bovenvermelde vraag te antwoorden, doch dient vermeden te worden dat deze stap de vraag zelf uit het oog doet verliezen. Ingeval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, neemt dit niet weg dat men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolgingen dat zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over de overige elementen”

(zie Arrest nr. 16.891 van 02 oktober 2008)

Verzoeker verwijst ook naar het arrest van 2 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het ging evenwel niet over Afghanistan doch over Tsjetsjenië. Niettemin heeft de Raad zich uitgesproken over gelijkaardige punten die in onderhavig geval kunnen worden toegepast.

In dit arrest dd. 2 maart 2011 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat afkomst uit Tsjetsjenië op zichzelf niet (meer) voldoende is om het vluchtelingenstatuut toe te kennen. De Raad stelt echter wel dat aan een asielzoeker uit Tsjetsjenië sneller het voordeel van de twijfel moet toegekend worden, omdat er daar nog een verhoogd risico op vervolging is. In de zaak in kwestie behoorde de asielzoeker tot een risicogroep. Volgens het arrest dd. 2 maart 2011 hield het CGVS onvoldoende rekening met deze context en hechtte te veel belang aan enkele tegenstrijdige verklaringen. Het ging om een man die Tsjetsjenië ontvluchtte omdat hij hulp zou hebben verleend aan Tsjetsjeense rebellen. De Raad was van mening dat er actueel gezien geen redenen meer zijn om aan te nemen dat de loutere nationale afkomst

uit Tsjetsjenië voldoende is om te besluiten tot een vrees op vervolging. Maar, het administratief dossier toont dat de regio wordt geteisterd door een hoge graad van mensenrechtenschendingen en dat de daarbij gepaarde straffeloosheid een probleem vormt in Tsjetsjenië. Dit zou de vermeende slachtoffers ontmoedigen om de vervolgingsfeiten aan te geven bij de autoriteiten of NGO's, wat een (gedeeltelijk) misleidend beeld kan geven van de situatie in Tsjetsjenië. De Raad concludeert hieruit dat er toch, in het algemeen, een verhoogd risico op vervolging blijft bestaan voor inwoners van Tsjetsjenië en dat dit gegeven mee opgenomen dient te worden in het onderzoek naar de gegrondheid van de vrees.

Verder oordeelt de rechter dat de asielzoeker tot een risicogroep behoort, namelijk personen die hulp verlenen aan rebellen. Volgens de Raad heeft het CGVS onvoldoende rekening gehouden met de Tsjetsjeense context en de omstandigheid dat verzoeker behoort tot een risicocategorie. Zo kunnen de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van communicatie- en psychische problemen. Volgens de Raad dwingt de ernst van de situatie in Tsjetsjenië de asielautoriteiten tot voorzichtigheid in het onderzoek van hun asielaanvraag, en vereist ook dat aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegeven wordt. De Raad zag geen redenen om de goede trouw van verzoeker in twijfel te trekken en kent de status van vluchteling toe.

De situatie van de asielzoeker over wiens asielprocedure de Raad zich heeft uitgesproken in het arrest dd. 2 maart 2011 vertoont ook veel gelijkenissen met de situatie van verzoeker.

Verzoeker vertoont ook een verhoogd risico op vervolging:

Hij was namelijk gelinkt aan het Christendom.

Uiteraard werd verzoeker door de leden van de taliban gevisieerd en beschouwd als een verrader, welke vermoord dient te worden.

Bovendien stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn.

RVV, 24/06/2010, nr. 45.396;

RVV, 11/02/2008, nr. 7136, Rev. dr.étr.2008, 48;

RVV, 02/10/2008, nr. 16.891, T. Vreemd. 2009, 44;

1.2. Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij:

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS.

-Verzoeker kan alleen herhalen dat zijn neef, Sadiq, een fundamentalist is. Hij is namelijk lid van de organisatie Shorai Nazar. Er werd hierover niet met elkaar gepraat, daar ze van elkaar wisten dat ze niet op een zelfde golflengte zitten wat betreft gedachtengoed.

De neef van verzoeker had ook vooral activiteiten buiten het dorp.

Hij was werkzaam als taxichauffeur en altijd gewapend.

Verzoeker zegt wel een gewoon familiaal contact te hebben gehad met Sadiq. Hij kwam langs wanneer hij wou. Wanneer verzoeker sprak over de feestdagen, gaf hij dit aan als een voorbeeld.

-Verzoeker heeft de bijbel niet zelf gelezen. Uit nieuwsgierigheid heeft hij wel eens gekeken en soms eens over gepraat met zijn zoon.

Zelf heeft hij de bijbel echter niet gelezen.

-Verzoeker en zijn echtgenote vertrokken alleen naar Pakistan, maar met het idee om terug te keren op het moment dat de situatie gekalmeerd zou zijn.

Ze zijn nooit richting Europa vertrokken.

Voor verzoeker is het steeds ontzettend moeilijk, daar hij geen idee heeft waar ze momenteel verblijven en of alles goed met hen gaat.

-Verzoeker meldt eveneens dat het als taxichauffeur onmogelijk is om steeds alle bagage te beginnen controleren. Op die manier schrikt men mensen af en zal men geen klanten hebben, daar het blijkt geeft van totaal geen vertrouwen te hebben. Verzoeker deed wel een oppervlakkige controle soms, maar dat is niet mogelijk in detail.

-Verzoeker reed met de wagen van de persoon waarbij hij verbleef. Mensen herkenden de wagen en konden deze persoon zo verwittigen.

-Verzoeker is in Nejrab ontsnapt uit de gevangenis en kon er daarom niet langer verblijven of ook niet terugkeren.

2. Schending van artikel 48 /4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980:

2.1.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

“ § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.2.

Men komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,

2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Recente rechtspraak van de RVV benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

"De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

Zie: RVV, 15/06/2007 nr. 55

RVV, 21/07/2007 nr. 245

RVV, 11/09/2007 nr. 1663

2.3.

Verzoeker is geboren in Kabul en heeft daar gewoond tot 2 maand voor zijn vertrek naar ons land.

Verzoeker verwijst naar de feiten hierboven uiteengezet, waarom het voor hem onmogelijk is om in de stad Kabul te blijven wonen.

Hij wordt door zijn neef, Sadiq, beschouwd als een verrader, daar er een bijbel aanwezig was in het huis van verzoeker.

Verzoeker heeft enorme angst voor Sadiq en de groepering waartoe hij behoort.

2.4.

Het CGVS heeft geenszins rekening gehouden met het profiel met verhoogd risico van verzoeker. Nochtans is de nood aan internationale bescherming in hoofdte van verzoeker acuter omwille van de combinatie van de veiligheidssituatie in de regio waarvan hij afkomstig is en zijn persoonlijk profiel met name het gelinkt worden aan het Christendom.

2.5.

Volledigheidshalve dient ment nog te onderstrepen dat de situatie in Kaboel niet zo veilig is als het CGVS het beweert.

(...)

"Hoofdstad Kaboel

Het jaar 2010 kenmerkte zich door een periode van relatieve rust. Kaboel beschikte over meer politie dan in de vorige verslagperiode en er waren hierdoor meer controles op straat. Het NDS was in Kaboel zeer actief in het bestrijden van opstandelingen. Ook de voor de parlementsverkiezingen aangebrachte 'ring of steel' voorkwam aanvallen.

In de eerste helft van 2011 nam het aantal (dodelijke) aanslagen in Kaboel echter weer toe. Begin 2011 blies een zelfmoordterrorist zichzelf op in een ook onder buitenlanders populaire supermarkt. Daarbij kwam één van de Commissarissen van de AIHRC, Hamida Barmaki en haar gezin, om het leven. Eveneens begin 2011 viel een zelfmoordterrorist een bus met NDS-mensen aan. Deze aanval op veiligheidsdiensten was de derde in rij in minder dan een maand in Kaboel. In april 2011 opende een opstandeling in een Afghaans legeruniform het vuur binnen het ministerie van Defensie in Kaboel en in

juli vielen opstandelingen het zwaar bewaakte Intercontinental Hotel binnen waarbij 21 (inclusief 9 opstandelingen) doden vielen.

Net als in de vorige verslagperiode blijven OMF zoals het Haqqani-netwerk en criminele bendes nog altijd actief in de hoofdstad¹⁸⁸, met name op en langs de wegen die de stad in leiden. Inwoners van de hoofdstad lopen het risico slachtoffer te worden van ontvoeringen (meestal voor losgeld) en zelfmoordaanslagen die veelal gericht zijn tegen Afghaanse veiligheidsdiensten, Afghaanse overheidsinstellingen en ambtenaren, politici, buitenlandse militairen en civiele buitenlanders.

Zie Algemeen ambtsbericht Afghanistan | 2011 p. 54-55 (<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2011/08/25/afghanistan-2011-08-24.html>)

Verzoeker loopt er dus zeker ook gevaar. “

2.2. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) te vernietigen en de asielpcedure door te verwijzen naar het CGVS voor nieuw onderzoek en in zeer ondergeschikte orde hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Aan de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij volgend document toe: “COI Focus – AFGHANISTAN – Veiligheidssituatie Kabul-stad” van 30 april 2014.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5. De verwerende partij stelt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Haar vaststellingen in de bestreden beslissing, op basis waarvan zij tot deze conclusie is gekomen, zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.5.1. In zoverre verzoeker stelt alleen te kunnen herhalen dat zijn neef S. een fundamentalist is, dat hij namelijk lid is van de organisatie Shorai Nazar, dat hierover niet met elkaar gepraat werd, daar ze van elkaar wisten dat ze niet op dezelfde golflengte zitten wat betreft gedachtengoed, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

2.5.2. Waar verzoeker aangeeft dat zijn neef vooral activiteiten had buiten het dorp, doet dit niets af aan de motieven van de bestreden beslissing. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker weinig concrete gegevens weet te verschaffen over zijn neef die via zijn connecties en achtergrond een belangrijke factor van vervolging kan zijn. Dergelijke onwetendheid betreffende de persoon die men (via diens connecties) vreest, ondermijnt in ernstige mate verzoekers geloofwaardigheid.

2.5.3. Waar verzoeker aangeeft dat zijn neef S. werkzaam was als taxichauffeur beperkt hij zich opnieuw tot het louter herhalen van zijn verklaringen. Waar hij aangeeft dat zijn neef S. altijd gewapend was, kan hij niet gevolgd worden, nu uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij de laatste jaren niet meer gewapend was daar iedereen zijn wapen moest afgeven en hij als taxichauffeur heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 10). De loutere *a posteriori* verklaring dat zijn neef altijd gewapend was, is, gelet op zijn duidelijke verklaringen, niet ernstig.

2.5.4. Waar verzoeker meent dat hij aangegeven heeft wel een gewoon familiaal contact te hebben gehad met zijn neef S., dat voornoemde persoon langskwam wanneer hij wou en dat hij sprak over feestdagen en dit aangaf als voorbeeld, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen dat hij antwoordde op de vraag of zijn neef S. geregeld op bezoek kwam bij hem *"Nee, heel af en toe op feestdagen ofzo"* en op de daaropvolgende vraag of zijn neef S. enkel op feestdagen kwam *"Ja, voor de rest niet we hadden niet veel contact"* (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verder verklaarde verzoeker nog *"(...) we geen contact hadden en we waren tegen elkaar"* (gehoorverslag CGVS, p. 11), zodat de commissaris-generaal terecht motiveerde: *"De bijbel lag daar gedurende vijf à zes dagen (CGVS, p. 18), toen S. (...) naar uw huis kwam terwijl hij niet was uitgenodigd (CGVS, p. 19). Het CGVS acht het evenwel bijzonder bevreemdend dat u eerder in het gehoor aangaf dat u niet zo vaak contact had met S. (...) en dat hij enkel kwam op feestdagen (CGVS, p. 10), terwijl u later in het gehoor plots stelt dat hij op een vrijdag naar uw huis kwam terwijl u hem niet uitgenodigd had. Geconfronteerd met dit verschil van verklaringen, zegt u dat hij die dag toch kwam omdat hij iets nodig had, wat nu eenmaal wel eens voorvalt bij families in Afghanistan (CGVS, p. 19). Het is echter bevreemdend dat u eerst zegt dat u niet veel contact had met hem (CGVS, p. 10), terwijl u hem later voorstelt als iemand die als familielid wel eens binnensprong als hij iets nodig had. Het CGVS heeft hier bedenkingen bij, gezien u eerder in het gehoor aangeeft dat u geen contact had met hem aangezien u en Sadiq tegen mekaar gekant waren (CGVS, p. 11). Dat hij dan uitgerekend naar uw huis zou komen om iets te lenen, is zeer onwaarschijnlijk, (...)"*

2.5.5. Waar verzoeker stelt dat hij uit nieuwsgierigheid wel eens in de Bijbel heeft gekeken en er soms over gepraat heeft met zijn zoon doch dat hij zelf de bijbel niet heeft gelezen, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen tijdens het gehoor, doch weerlegt hij de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Immers motiveert de commissaris-generaal terecht: *"U stelt dat u in de problemen kwam omdat er een bijbel in uw huis lag. U stelt dat u zelf soenniet bent, maar benadrukt dat u "alles gelezen" heeft, "over christendom. Ik ben geen extreem moslim" (CGVS p.3). U zou het boek oppervlakkig hebben gelezen en uw zoon zou u over zaken in het boek verteld hebben. Dat deze bijbel omwille van uw interesse enkele dagen in uw huis lag, is evenwel weinig geloofwaardig. Gevraagd of u iets weet over de inhoud van de bijbel, stelt u dat het ging over het leven van Jezus, het Christendom en de dingen die men wel en niet mag doen op het gebied van menselijke daden (CGVS, p. 18). Gevraagd naar de indeling van het boek zegt u dat u dit niet weet gezien u niet de tijd had om dit boek te bekijken omdat O. (...) het grotendeels in handen had. Volgens uw verklaringen heeft uw zoon u wel een aantal zaken verteld over dit boek, zoals dat er volgens het Christendom geen geweld hoeft te zijn omdat dit geloof vredevol is. Hij zei u dat mensen in dit geloof proberen overeen te komen met vijanden en als er oorlogen voorkomen, zullen mensen zich gewoon verdedigen. Gevraagd naar nog meer zaken die O. (...) u vertelde, stelt u dat u niet meer zaken weet (CGVS, p. 18). Gezien zowel O. (...) als u geïnteresseerd waren in dit boek, is het vreemd dat u toch slechts in staat bent om in zeer beperkte mate en bijzonder vaag en oppervlakkig de inhoud van het boek weer te geven. Het feit dat u wel weet dat het boek in het Farsi geschreven was en dat er in het begin informatie stond over het Christendom en over Jezus (CGVS, p. 18), veronderstelt dat u het boek minimaal heeft ingekeken. U verklaart verder*

dat O. (...) het boek het meeste van de tijd in handen had waardoor u zelf weinig weet over de bijbel, maar toch kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zaken uit het boek meer gedetailleerd zou besproken hebben dan enkel de vermelding te maken van de beoordeling die het Christendom maakt over geweld. Dat uw zoon vervolgens geen andere figuren opnoemde naast de figuur van Jezus (CGVS, p. 18), is weinig aannemelijk gezien hij dit boek dagenlang inkeek en ook zeer geïnteresseerd was in de inhoud ervan."

2.5.6. In zoverre verzoeker erop wijst dat zijn echtgenote en zijn zoon alleen vertrokken zijn naar Pakistan, maar met het idee om terug te keren op het moment dat de situatie gekalmeerd zou zijn, en dat ze nooit richting Europa zijn vertrokken, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat ze nooit richting Europa zijn vertrokken, nu hij in zelf aangaf niet te weten waar zijn familieleden zich bevinden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook het feit dat bij navraag gebleken is dat ze niet in België en niet in andere Europese landen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6), is niet voldoende om vast te stellen dat zijn familieleden nooit naar Europa zijn vertrokken. Voorts ziet de Raad niet op welke wijze het feit dat verzoekers echtgenote en zoon alleen vertrokken naar Pakistan maar met het idee om terug te keren op het moment dat de situatie gekalmeerd zou zijn, afbreuk kan doen aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *"Verder, nadat S. (...) de bijbel in uw huis gevonden had, stelt u dat u vreesde voor represailles vanwege S. (...) ten opzichte van u en uw zoon. Om veiligheidsredenen zijn uw zoon en uw vrouw bijgevolg naar Peshawar te Pakistan gegaan, waar uw neef woonde (CGVS, p. 4). U besloot om in het district Nejrab te gaan wonen van de provincie Kapisa bij de neef van uw moeder (CGVS, p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u zelf niet meeging naar Peshawar met uw vrouw en zoon, vermeldt u dat de winkel en de auto nog dienden verkocht te worden (CGVS, p. 7). Ook geeft u aan dat u Pakistan niet graag heeft omdat dit land zich altijd wil bemoeien met Afghanistan (CGVS, p. 7). Het CGVS acht het echter weinig plausibel dat u omwille van deze weinig zwaarwichtige redenen besloot niet mee te gaan met uw gezin. Dat u dan wel zodanig bezorgd was om de veiligheid van uw zoon om hem samen met uw vrouw weg te sturen naar Peshawar, maar dat u hen in de gegeven context niet verder begeleidde en u zelf besloot om eerst nog uw auto en winkel te verkopen en nog enkele dagen in Kabul te blijve"n, is weinig aannemelijk. Indien financiële redenen hierin meespeelden, kon u immers logischerwijs terugvallen op uw vier broers in Kabul. Meer nog, het is opmerkelijk dat S. (...) u volgens uw verklaringen beschuldigde van bekering tot het Christendom (CGVS, p. 6), terwijl u er net voor opteert naar Nejrab te trekken, met name een gebied dat volgens onze informatie – die overigens ook bij het administratief dossier werd gevoegd - gekenmerkt wordt door een hogere aanwezigheid van de taliban."* Immers het feit dat zijn familieleden eventueel het idee hadden terug te keren als de situatie gekalmeerd was, neemt niet weg dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker bezorgd was om de veiligheid van zijn zoon en daarom zijn zoon en vrouw naar Pakistan stuurde, doch zelf hen niet begeleidde, terwijl hij represailles vreesde vanwege S. ten opzichte van zijn zoon en zichzelf (gehoorverslag CGVS, p. 6), en dit omdat hij Pakistan niet graag had en zijn auto en winkel nog diende te verkopen.

2.5.7. Waar verzoeker stelt dat het voor hem ontzettend moeilijk is, daar hij geen idee heeft waar ze momenteel verblijven en of alles goed gaat met hen, weerlegt hij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

2.5.8. Ook waar verzoeker stelt dat het als taxichauffeur onmogelijk is om steeds alle bagage te beginnen controleren, dat hij op die manier mensen afschrikt en geen klanten zal hebben daar het blijk geeft van totaal geen vertrouwen te hebben, dat hij wel soms een oppervlakkige controle deed, maar dat het niet mogelijk is in detail, weerlegt hij de desbetreffende pertinente motieven van de bestreden beslissing, niet. De commissaris-generaal motiveert betreffende de oppervlakkige controle door verzoeker immers terecht: *"U stelt verder dat u reeds voordat u de gewapende mannen meenam in uw wagen, op de hoogte was van het feit dat auto's gecontroleerd worden aan de checkpoint in Khoshi. U wist reeds dat de lading daarbij ook steeds gecontroleerd werd en dat de controles steeds op dergelijke wijze verliepen (CGVS, p. 16). Dat u dan toch twee mannen meeneemt zonder al te veel oog te hebben voor de exacte inhoud van de zakken, is vreemd. Dat u daarenboven ook niet weet wat er uiteindelijk door de politie gevonden werd in de zak met noten, mag verbazen gezien u stelt dat de items nadien in beslag genomen werden. U houdt het op 'iets wat waarschijnlijk verboden was, iets van wapens' (CGVS, p. 16). Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u dit toch enigszins zou kunnen zien, de politie u met de gevonden goederen zou confronteren of dat u toch tenminste zelf zou willen weten wat er gevonden werd in de zakken, waar u in casu blijkbaar geen stappen voor ondernam."*

Voorts weerlegt verzoeker ook nergens de overige pertinente motieven met betrekking tot zijn vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten ingevolge het incident in Nejab, met name: *"Voorts stelt u dat u*

in de anderhalve maand dat u in Nejrab 'ondergedoken' leefde een aantal keer mensen op straat oppikte toen u op weg was naar hetzij de stad Kabul, hetzij het district Nejrab (CGVS, p. 13). Omwille van het feit dat de neef van uw moeder u zei dat dit uw gedachten kon verzetten, nam u inderdaad mensen mee langs de weg. Een andere reden waarom u dit deed, was dat u hiermee ook geld kon verdienen omdat mensen voor hun bagage apart dienden te betalen (CGVS, p. 14). Het is echter zeer weinig geloofwaardig dat u op een moment dat uzelf vreesde voor uw leven en u uw vrouw en zoon uit angst voor hun leven reeds het land uitstuurde op een dergelijke openlijke en kwetsbare manier zou handelen. Dat u in dergelijke situatie zomaar toevallige passagiers zou vervoeren stemt niet overeen met uw voorgehouden vrees voor vervolging. Immers, u vermoedde dat S. (...) banden had met de taliban en ook met andere politieke partijen in de stad Kabul, zoals hierboven reeds werd aangehaald. Dat u dan mensen met uw wagen liet meerijden om uw gedachten te verzetten, klinkt dan ook weinig plausibel. Dat een slechte financiële situatie u hiertoe noopte, is eveneens niet plausibel gezien u eerder stelde dat u meer dan genoeg geld verdiende met de winkel die u openhield vlak voor uw vertrek (CGVS, p. 12).", zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.5.9. In zoverre verzoeker nog aangeeft dat hij reed met een wagen van de persoon waarbij hij verbleef, dat de mensen de wagen herkenden en dat zij zo deze persoon konden verwittigen, beperkt hij zich tot een *a posteriori* verklaring, die geenszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De commissaris-generaal motiveerde, op basis van de verklaringen van verzoeker, immers terecht: *"Bovendien kan u niet verklaren op welke manier deze mensen later de neef van uw moeder konden verwittigen. Immers, gevraagd of u deze mensen dan kende, antwoordde u dat dit niet het geval was, maar zegt u wel dat de neef van uw moeder bekend was in het dorp omdat hij ooit dorpshoofd was. Hoe het dan komt dat de passagiers wisten dat u familie was van dat dorpshoofd, kan u niet verklaren, wat vreemd is. Meer nog, op dat moment tijdens het gehoor begint u alweer te twijfelen of hij eigenlijk wel verwittigd werd via de passagiers (CGVS, p. 17). Het feit dat u niet kan verklaren hoe het komt dat deze onbekende passagiers wisten dat zij de neef van uw moeder dienden te verwittigen van uw arrestatie, is een bevreemdend gegeven en stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid."*

2.5.10. Waar verzoeker aangeeft dat hij in Nejrab uit de gevangenis is ontsnapt en er daarom niet langer kon verblijven of ook niet kon terugkeren, ziet de Raad niet in hoe desbetreffende stelling afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, waarbij de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoeker zijn asielrelaas (met betrekking tot het incident met de bijbel en met betrekking tot het incident in Nejrab) onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

2.5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat mensen die gelinkt worden met het Christendom vervolgd worden door de taliban, dat dit niet wordt betwist en poneert dat hij een verhoogd risico heeft op vervolging, dat hij gelinkt was aan het Christendom en uiteraard door de leden van de taliban geïsoleerd wordt en beschouwd wordt als een verrader welke vermoord dient te worden, wijst de Raad er op de vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Immers motiveerde de commissaris-generaal terecht dat aan verzoekers relaas, waarbij hij stelde dat er ooit een bijbel in zijn huis lag waardoor zijn neef van oordeel was dat hij zich tot het christendom had bekeerd, geen geloof kan worden gehecht en slaagde verzoeker er niet in, zoals blijkt uit wat voorafgaat, de desbetreffende pertinente motieven met valabele argumenten te weerleggen.

2.7. Waar verzoeker aanstipt dat men niet alleen de vrees voor vervolging maar tevens de reeds ondergane vervolgingen dient in acht te nemen, dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen en arrestatie, merkt de Raad op dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van deze verklaringen te herstellen. De Raad kan dan ook geen rekening houden met reeds ondergane vervolgingen, daar deze beweringen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Inzake de algemene opmerking dat om verzoekers persoonlijke vrees beter te begrijpen, het aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan en men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen, wijst de Raad er op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gewijzigd door artikel 24 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11

juli 2003 stelt dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat dit niet het geval zou geweest zijn.

Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend op voorwaarde evenwel dat het asielrelaas geloofwaardig is en dat, om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoeker geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoeker werkt niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker, die een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze dient te nemen in de geest van rechtvaardigheid en begrip, dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's, dat de verwerende partij stelt dat in het asielrelaas een aantal zaken uiterst bevreemdend overkomen, dat de commissaris-generaal zijn motivering niettemin niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van verzoekers vrees doch eerder op het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden baseert, dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit de kern van de zaak moet blijven, dat kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden het onderzoek van het bestaan van reële risico's niet beletten, dat de commissaris-generaal zich eerder heeft toegespitst op bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van zijn relaas niet aantasten en zijn verwijzing inzake naar arrest 16 891 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008, waarin onder meer gesteld wordt dat in geval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolging dat zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over de overige elementen, stelt de Raad vast dat dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar, zoals reeds gesteld, het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze niet kan herstellen, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

Waar verzoeker verwijst naar een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 maart 2011, wijst de Raad erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

Waar verzoeker in een theoretische beschouwing stelt dat het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrijstelt om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn en verzoeker verwijst naar drie arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd, zodat niet duidelijk is, en verzoeker ook niet aangeeft, welke elementen, die de kern van zijn asielrelaas betreffen, dan 'zeker' zouden zijn.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof wordt gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake verzoekers argumentatie dat het commissariaat-generaal geenszins rekening heeft gehouden met het profiel met verhoogd risico van verzoeker, dat nochtans de nood aan internationale bescherming in zijn hoofde acuter is omwille van de combinatie van de veiligheidssituatie in de regio waarvan hij afkomstig is en zijn persoonlijk profiel met name gelinkt worden aan het Christendom, wijst de Raad er opnieuw op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas betreffende de vervolgingsfeiten van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar zijn vermeend profiel.

2.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande, steunend op de stukken van het administratief dossier, terecht *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul (de stad waar u uw ganse leven woonde, waar uw familie woont, waar u tot vlak voor uw vertrek een goed draaiende winkel uitbaatte,...) te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

2.12. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is om in de stad Kabul te blijven wonen, is dergelijke argumentatie niet dienstig daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.13. In zoverre verzoeker nog meent dat de situatie in Kabul niet zo veilig is als het CGVS beweert, desbetreffende verwijst naar en citeert uit een algemeen ambtsbericht van 24 augustus 2011 en meent dat hij dus zeker ook gevaar loopt, wijst de Raad er op dat deze informatie niet van die aard is dat deze een ander licht werpt op de beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan, Kabul door de commissaris-generaal. Het artikel betreft een algemeen ambtsbericht Afghanistan dat dateert van 24 augustus 2011 en handelt over de periode 2010- eerste helft 2011, zodat dit niet dienstig kan worden aangevoerd om de beoordeling te ontcrachten die de commissaris-generaal maakte op basis van een rapport daterend van 5 september 2013, dat handelt over de periode januari 2013 tot en met augustus 2013.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is.

Bovendien wijst de Raad er op dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat er in de

hoofdstad Kabul actueel geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van de voormelde informatie, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, kan ondergraven.

2.14. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.16.. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER,

toegevoegd griffier.

.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

N. VERMANDER